

JASON REYNOLDS

SOUND

JASON
REYNOLDS

TRACK

PROLOOG

ALS ER EEN FILM OVER MIJN LEVEN GEMAAKT ZOU WORDEN, ZOU die beginnen met oom Lucky, zijn vriend Spit en mij in de keuken van ons appartement. Ik zou zes zijn en mijn rode lievelingssokken dragen. Die waar mijn grote tenen uit staken. Oom Lucky zou voor de honderdste keer aan me uitleggen:

OOM LUCKY

Neef, als er iets gebeurt bel je het alarmnummer.

Daarna zou hij één kogel in zijn revolver stoppen en de cilinder rond-draaien. Spit zou een lange hijs van zijn joint nemen en de stinkende rook naar het plafond laten zweven, terwijl oom Lucky de haan spande en het wapen tegen zijn hoofd zette. Daarna zou oom Lucky met zijn vinger om de trekker zijn ogen dichtdoen en zeggen:

OOM LUCKY

Lucky, lucky, lucky.

En BAM! De titel van de film zou in grote dikke letters op het scherm verschijnen: HET VERHAAL VAN STUYVESANT GREY.

ALEXIS

Uhhh.

Alexis maakte een soort kreunend geluid en keek naar Keith, Frankie en Dunks.

ALEXIS

Dude. Dat is echt vrij intens, snap je wat ik bedoel?

Alexis pakte de zak chips die we aan het eten waren en haalde er een volle hand uit. Daarna gaf hij de zak door aan Frankie.

KEITH

Ja! Serieus, Stuy. Kan je je film niet gewoon laten beginnen terwijl je achter je emmers aftelt of zo?

SG

Zo zou ik mijn film laten beginnen. Mijn film. Wat jullie zouden doen moeten jullie zelf weten. Maar die van mij begint zo. En die van jou dan, Dunks? Alexis zei al dat die van hem begint terwijl-ie z'n bas stemt en de versterker helemaal opendraait. En die van Keith begint met dat ze in de badkamer staat en voor de spiegel haar haar afscheert.

KEITH

Dat zit er óók in, zei ik. Als het haar eraf is pak ik mijn trompet. En dan krijg je zo'n sick shot van mij terwijl ik..

ALEXIS

Ja ja, het is wel duidelijk.

Keith trok haar neus op en deed alsof ze hem een stomp gaf.

ALEXIS

En jij, Dunks?

DUNKS

Oké, luister. Het begint in de ruimte...

FRANKIE

Gast, kom op.

ALEXIS

Dunks, dude, je bent geen alien! Hou daar toch eens mee op. Je komt van de Lower East Side!

SG

Laat het los, man. Echt.

DUNKS

Maar ik spéél wel als een alien. Ja of nee?

Niemand zei iets. We keken allemaal weg alsof we door een onzichtbaar iemand geroepen werden.

DUNKS

Stelletje haters!

Hij griste de zak chips uit Frankies hand, die de zak alleen maar vasthield en er niet uit at.

KEITH

Oké, oké, oké, en jij, Frankie? Hoe zou jouw film beginnen?

Frankie keek ons even peinzend aan.

FRANKIE

Ik denk met de dag dat ik jullie ontmoette.
Mijn crew. De band.

KEITH

Je hebt eerst mij ontmoet, dus officieel begint het verhaal met mij. Maar daar zal ik verder niet moeilijk over doen, anders worden die sukkel hier jaloers.

ALEXIS

Tuurlijk, joh.

DUNKS

Ik betaalde altijd je pizza!

FRANKIE

Het is verder toch ook helemaal niet belangrijk? We maken geen films. We maken muziek. Hallo, wij maken *magie*.

HOOFDSTUK 1

OKÉ, IK GEEF HET TOE, DAT HELE 'OOM LUCKY SPEELDE RUSSISCHE roulette voor m'n neus toen ik zes was'-gebeuren was inderdaad vrij intens. Maar het is ook waar. En het is belangrijk omdat dat moment zo'n beetje mijn leven veranderde. Dus ik zal even vertellen hoe het verderging.

Spit nam een lange hijs van zijn joint en liet de stinkende rook naar het plafond zweven, terwijl oom Lucky de haan spande en het wapen tegen zijn hoofd zette. Daarna deed oom Lucky met zijn vinger om de trekker zijn ogen dicht en zei:

OOM LUCKY

Lucky, lucky, lucky.

En hij haalde de trekker over. Maar geen zorgen, geen BAM! Alleen een klik, en oom Lucky en Spit die als eenzame honden begonnen te janken en als psycho's begonnen te lachen.

En toen kwam mijn moeder thuis. En toen barstte de hel los.

Of niet echt de hel, want mijn moeder is gewoon niet zo'n vrouw die thuiskomt en dan iedereen met de koppen tegen mekaar ramt, en daar had oom Lucky mazzel mee.

Want als het iemand anders was geweest zou Lucky met de grond

gelijkemaakt zijn. Maar gelukkig voor Lucky had hij alle bravoure gekregen en mijn moeder niet. Mijn moeder was de softie van hun tweeën, en dat was ook zo'n beetje de reden dat Lucky, de gestoorde grote broer, bij ons woonde.

Hij was gestoord, en niet echt zo iemand die huur betaalt, maar hij was ook een soort van beschermer, dus daarom liet ze hem bij ons crashen. Maar toen mijn moeder oom Lucky zag, die trouwens al op me paste sinds ik een baby was (dit was niet de eerste keer dat ik hem dit met die revolver zag doen), met die gun in z'n hand, keihard lachend, terwijl ik naar hem stond te staren met mijn vinger op de toetsen van de huistelefoon, zei ze heel stellig dat hij op moest rotten.

En dat was klote.

Waarom was dat klote? vraag je je af. Want het klinkt alsof oom Lucky niet bepaald een goede invloed had, toch? Nee, oké, maar hij was wel mijn oom. De broer van mijn moeder. Hij was gek, maar hij was er altijd en hij was nooit echt disrespectvol naar mijn moeder, want zij was zijn kleine zusje. Het klinkt misschien raar, maar hij zorgde wel voor ons. En toen hij vertrok, trok ene Dom bij ons in.

Maar Dom kwam gelukkig niet meteen. Mijn moeder en ik hadden nog een jaar of tien met z'n tweeën, en in die tijd heb ik leren drummen.

Mijn moeder was namelijk superlief, maar toen ze jonger was, was ze een superlijpe drummer in een band. Samen met mijn vader, die Bottom werd genoemd.

AANKONDIGER

Wij zijn de Bed-Stuy Magic Dusters.

Een punkband. Volgens mijn moeder moest je als punkband vroeger vooral heel bruut zijn, en omdat zij een zwarte punkband waren moesten ze extra ruig zijn om respect te krijgen en niet gezien te worden als zwarte kids die wit probeerden te zijn.

Daarom vernoemden ze hun band naar een of andere oude New Yorkse

straatbende, de Hudson Dusters, en gooiden Bed-Stuy erbij zodat witte jongens geen gekke dingen zouden proberen, ook omdat mijn moeder zo'n doetje was. En een meisje.

MOEDER VAN STUY

En punk is keihard voor wie knap is.

Ik dacht altijd dat 'Magic Dusters' iets met *magic dust* te maken had, ehm, magisch poeder, zeg maar. Mijn moeder heeft dat inmiddels al heel vaak ontkend, maar ik weet dat ze vroeger drugs gebruikte. Dat deed iedereen toen. En ze zat in een punkband, kom op! Ik ben wel jong, maar ik ben niet dom.

Toen ik geboren werd was de band al uit elkaar, voornamelijk omdat ze zwanger was geraakt van mij. Zodra ze de anderen had verteld dat Bottom en zij een baby kregen, werd alles anders. Of eigenlijk maar één ding. Mijn vader verdween. Hij kwam niet meer naar de repetities. Nam z'n telefoon niet op. Was nooit thuis. Niks. En in plaats van een vervanger te zoeken terwijl de buik van mijn moeder steeds dikker werd, besloten ze om de band maar gewoon op te doeken. Dat was het einde van de Bed-Stuy Magic Dusters, en ook van mijn moeders muziekcarrière.

Later hoorde mijn moeder dat de jongens een andere band waren begonnen en naar Californië waren verhuisd. Ze is er altijd van overtuigd geweest dat ze uit elkaar zijn gegaan om van haar af te komen en Bottom te behoeden voor zijn verantwoordelijkheden als vader.

Ze zegt dat ze altijd het gevoel heeft gehad dat de Dusters een jongensclub met een meisjesdrummer waren. Dat geloof ik wel. En ik kan me ook voorstellen dat Bottom misschien op de vlucht is geslagen voor oom Lucky. Anyway, je zou misschien denken dat een vrouw die een mislukte muzikant is en een kind heeft gekregen van een niksnutmuzikant, niet per se zou willen dat muziek een grote rol speelt in het leven van haar kind. Dat is net als bij politici, of filmsterren. Meestal willen die niet dat hun kind dat ook gaat doen, omdat ze alle nare kanten van het vak

hebben gezien. De drugs, de wilde feesten, de leugens, de schandalen. Alle dingen die levens kapotmaken.

Maar mijn moeder pakte het anders aan. Ze verzoop me zo'n beetje in muziek toen Lucky vertrokken was. Ik weet niet of het haar manier was om me weer op de rit te krijgen nadat ik mijn oom meerdere keren een revolver tegen zijn hoofd had zien zetten, of wat dan ook. Ik weet alleen dat mijn moeder zodra hij weg was allemaal foto's van beroemde muzikanten en bands in mijn kamer hing, zoals Sly Stone, Bad Brains en Bob Marley. Ze draaide altijd allerlei verschillende soorten muziek in huis, van jazz tot blues en soul en natuurlijk punkrock. En omdat we met z'n tweeën waren, werd er veel gedanst en geplaybackt terwijl zij in de haarborstel blèrde en ik achter haar als achtergrondzanger extreem gênante pasjes stond te doen.

In het begin draaide ze de Dusters bijna nooit. Zeker te pijnlijk. Maar toen ik oud genoeg was om te leren drummen, een jaar of zeven, liet ze me kennismaken met hun werk, gare bandopnames van groezelige optredens, vooral omdat ze me wilde laten horen hoe zij achter het drumstel had geklonken. Hard en snel.

Drummen begon simpel. We gebruikten de keukentafel als snaredrum en onze vingers als drumstokjes. Toen ik eenmaal geleerd had om maat te houden leerde ze me meer dingen, zoals hoe ik mijn handen en voeten tegelijk moest gebruiken. Met tape plakte ze kruizen op de keukenvloer. Het ene kruis maakte ze rood en het andere blauw. Daarna ging ze met uitgestoken handen voor me zitten, alsof ze wachtte tot ik haar een dubbele high five zou geven. In haar linkerhand had ze een kwartje, en in haar rechterhand een stuiver. En dan zei ze:

MOEDER VAN STUY

Rood, rood, rood.

En dan moest ik mijn rechtervoet drie keer op het rode kruis zetten. En daarna zei ze:

MOEDER VAN STUY

Blauw, blauw, blauw.

En dan zette ik mijn linkervoet drie keer op het blauwe kruis. En daarna werd het:

MOEDER VAN STUY

Kwartje, kwartje, kwartje, stuiver.

En dan sloeg ik met mijn rechterhand tegen de hand met het kwartje, en met mijn linker tegen de hand met de stuiver. We oefenden eindeloos en ze verzon steeds andere patronen om het moeilijker te maken.

Het was een soort weirde ghettoversie van die allereerste computerdansspellen, alleen leerde ze me niet dansen. Ze leerde me om al mijn ledematen tegelijk te gebruiken. Pas op mijn tiende ging ik daadwerkelijk achter een drumstel zitten. Het was haar oude kit die ze van onze huisbaas in de kelder van ons gebouw mocht stallen.

Ze maakte een rood plakbandkruis op het hihatpedaal en een blauw plakbandkruis op het bassdrumpedaal. Ze plakte een foto van een stuiver op de bekkens en een foto van een kwartje op de snare. Ze had een heleboel stokken die ze om de een of andere reden ergens in een la had bewaard. Ze gaf me er twee en zei dat ik moest spelen. Volgens mij had ik nog nooit iets gedaan wat zo natuurlijk voelde.

Daarna ging ik bij het schoolorkest. Niet bepaald de coolste club die er bestaat, kan ik je vertellen. Je bent óf de orkestnerd, die een enorme zwarte koffer rondzeult waar een trombone in zit, een instrument dat niemand op de middelbare school helaas echt kent of boeit. Of een orkestgroentje, oftewel de percussionist, een afkorting voor 'ik kan eigenlijk nog helemaal niks dus ik heb een triangel en een shaky-shaker gekregen en ze noemen me percussionist om me het gevoel te geven dat ik muzikant ben, maar eigenlijk maak ik gewoon herrie'. En als je een drummer bent, zoals ik, wat normaal gesproken een cool instrument is,

moet je eindeloos marsritmes spelen en stom tik-tik-tikken op de snare, meer niet. Dat is niet echt drummen.

Dan had je ook nog de mensen die een band hadden en door de school liepen met gitaarkoffers, en aangezien het schoolorkest geen gitaristen had, was dat een teken dat mensen met gitaarkoffers daadwerkelijk in een band zaten. Een coole band. Niet een of ander sneu orkest. Het schoolorkest heeft een uitvoering. Een band heeft een optreden. Maar omdat mijn moeder dacht dat het goed voor m'n drumskills zou zijn en het me van de straat zou houden, moest ik van haar bij het schoolorkest.

Maar het was niet vier jaar lang van tik-tik-tik. In de vijfde kreeg ik meneer Rochester, de dirigent, zover dat ik mijn kit mee mocht nemen. Die stelde niet veel voor. Een bassdrum, snare, hihat en een floortom. Meer konden we niet kwijt in ons kleine driekamerappartement (de kelder werd te heet in de zomer en te koud in de winter) en zelfs dat was eigenlijk al te veel. En thuis kon ik natuurlijk niet echt hard spelen, want mijn moeder wilde niet dat de burens bij de huisbaas gingen klagen.

We konden het ons niet veroorloven om uit huis gezet te worden. In de tijd van de Dusters was ze een paar keer uit huizen gezet, maar toen was het niet erg geweest omdat alles om de muziek draaide, en er was altijd wel ergens een bank om op te slapen en een blikje sardientjes om leeg te slurpen.

Maar met mij wilde ze dat risico niet lopen. Ik was dol op die doorbijtverhalen van haar, waarin de muziek alles bepaalde, maar ik was blij dat ik niet ergens opgepropt op een bank lag en ik hield ook niet bepaald van sardientjes.

Van meneer Rochester mocht ik het drumstel meenemen en op school neerzetten, zodat ik kon oefenen wanneer ik wilde, en zo hard als ik wilde. Bij de eerstvolgende orkestrepetitie ging ik achter de kit zitten en bracht een beetje leven in het suffe lied dat we aan het oefenen waren. Meneer Rochester was zo onder de indruk dat ik bij de grote uitvoering allemaal drumsolo's kreeg.

En daarna werd het anders op school. Ik was ineens cool. Ik liep rond terwijl ik mijn stokjes rond mijn vingers liet draaien, wat de meiden

natuurlijk leuk vonden. Ik maakte beats op de kluisjes, en mijn vrienden begonnen te freestylen, en voor je het wist stond er een hele groep mensen om ons heen, zelfs leraren, die ons eigenlijk weg moesten sturen maar dat niet deden, want tja, wat kan ik zeggen? Ik stond te rocken.

Alles was goed. Tot februari van mijn eindexamenjaar, toen mijn moeder Dom ontmoette. Of, zoals ik hem noemde: Dummy.

Ik ontdekte pas op Valentijnsdag dat ze aan het daten was. We hadden Valentijnsdag altijd gewoon samen gevierd, maar dat jaar ging het anders. Ik had snoephartjes voor haar gekocht, maar toen ik thuiskwam en de deur opendeed stonden er overal rozen.

SG

Wat doen al die rozen hier?

Ik deed de deur dicht. Ze zat op de bank met haar gezicht in een bos te snuiven alsof ze verslaafd was.

MOEDER VAN STUY

Die zijn van een collega van de meldkamer.

Mijn moeder had haar drumstokken ingeruild voor een baan bij de meldkamer van het alarmnummer. Zij is degene die je aan de lijn krijgt als je belt voor een noodgeval. Het is geen muziek, maar ze heeft wel zo'n kalme stem die daar echt perfect voor is. Maar ik wist niet of het wel zo'n goed idee was als ze ging daten met een man met zo'n stem. Klonk als oplichterij.

SG

Wie dan?

Ik klonk meer als een vader dan als een zoon. Waarschijnlijk merkte ze dat ik onrustig werd. Er was nog nooit iemand anders geweest.

Nooit.

We waren altijd met z'n tweeën, zij en ik, en dat vond ik fijn, en ik was er altijd van uitgegaan dat zij dat ook vond. Ze had zelfs nog nooit iets over andere mannen gezegd. Alles draaide om ons. Ons huis. Ons drumstel. Ons leven. Ze leunde achterover op de bank en keek me glimlachend aan.

MOEDER VAN STUY

Hij heet Dom en hij is heel aardig.

SG

Sinds wanneer hebben jullie iets?

Mijn moeder begon te giechelen. Ze stond op en liep naar me toe.

MOEDER VAN STUY

Nou, páp, we zijn een paar keer na het werk iets gaan drinken. Meer niet.

Ik was opgelucht dat het alleen een paar drankjes waren.

MOEDER VAN STUY

Maar vanavond neemt hij me mee uit eten. Is dat oké, Stuyvesant?

Ze noemde me alleen Stuyvesant als ze me wilde plagen. Verder was het altijd Stuy. Of Grote.

En ik vond dat hele dategedoe dus niet oké. Helemaal niet zelfs. Maar wat moest ik zeggen? Nee? Tegen mijn moeder? De vrouw die haar hele leven voor mij had opgeofferd? De vrouw die me muziek had gegeven? Ik kon geen nee zeggen.

Ze verdiende een lekker etentje en ik kon haar daar niet op trakteren,

al had ik beloofd dat ik haar op een dag mee zou nemen naar het duurste restaurant ooit, zodra de muziek iets ging opleveren. Maar dat was nu nog niet. Ik was nog maar zeventien. En zij was nog maar vijfendertig, wat wel oud was maar ook weer niet zó oud. Nog jong genoeg om leuke dingen te doen.

SG

Eh ja, ik denk het wel. Krijg ik hem ook te zien? Ik wil wel weten wie die guy is als hij mijn moeder mee uit eten gaat nemen.

MOEDER VAN STUY

Tuurlijk. Hij is hier over een paar uur.

Ze ging weer zitten, in gedachten verzonken, en begon te grinniken.

SG

Waarom lach je?

MOEDER VAN STUY

Nergens om. Maar dit wordt de eerste keer dat ik jou ga vragen om me dicht te ritsen, Stuy. In een jurk. Ik heb me gewoon al heel lang niet meer mooi gevoeld.

Ze keek naar haar armen, vol kleurige tattoos van een of andere verschrikkelijke tatoeëerder uit haar punttijd – of misschien had ze ze zelf wel gezet.

MOEDER VAN STUY

Al die stomme tatoeages.

Ze grijsde een beetje gemaakt.

En ik wist dat ze die date nodig had. Ik had me eigenlijk nooit afgevraagd hoe ze zichzelf zag.

We hadden het altijd zo leuk samen dat het gewoon nooit bij me opkwam. Maar toen ze dat zei drong het tot me door: ze had een echte Valentijnsdag nodig, geen troostavondje met haar zoon die over muziek wilde praten. Ze kon best een beetje romantiek gebruiken, wat ik een smerig idee vond, maar het was wel zo. Sinds mijn vader had ze geen relatie meer gehad. Zeventien jaar lang was er geen reden geweest om een mooie jurk aan te trekken. Eentje die haar zou helpen om even niet aan vroeger te denken, en aan de band, en aan Bottom en al die shit. Eentje met een rits om de boel af te sluiten.